



«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Α',  
ΑΡΙΘ. 3.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1868,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50  
» ἑκαστ. φύλ. » 5

### Ο ΛΕΥΚΟΣ ΜΥΡΜΗΞ.

Οἱ μύρμηκες εἶναι τόσοι κοινοὶ καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὥστε δὲν ὑπάρχει παιδίον, τὸ ὅποιον νὰ μὴ γνωρίζῃ αὐτούς· ἕως τῶρα γνωρίζομεν δέκα πέντε εἴδη αὐτῶν· μεταξὺ δὲ τούτων ὁ λευκὸς καλούμενος μύρμηξ εἶναι πολὺ περίεργος καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπιθυμῶ νὰ εἴπω εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων» ὀλίγα.

Ὁ λευκὸς μύρμηξ εὐρίσκεται ἰδίως εἰς τὴν Ἀφρικήν, τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀμερικὴν μετεφέρθη δὲ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ ἐμπορίου, ὅπου κάμνει πολλὰς μεγάλας ζημίας· εἶναι δὲ τόσοι πολύγονοι, ὥστε ἔν μόνον ζευγὸς ἤμπορεῖ νὰ γεννήσῃ μυριάδας εἰς ὀλίγον καιρὸν.

Οἱ λευκοὶ μύρμηκες ὁμοιάζουσι μὲ ἔθνος στρατιωτικόν· εἶναι καθὼς οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιῶται! ἕκαστη ἀποικία ἔχει τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσάν της, τοὺς στρατιώτας τὰς τροφὰς καὶ τοὺς ἐργάτας της. Τὸ βασιλικὸν ζευγὸς μόνον τεκνοποιεῖ καὶ ἐξ αὐτοῦ κατὰγονται ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀποικίας. Οἱ βασιλεῖς μόνον εἶναι λευκοὶ καὶ πτερωτοί, οἱ δὲ λοιποὶ μαῦροι καὶ ἄπτεροι.

Πᾶσα ἀποικία ἔχει ὄχι μόνον καλοὺς στρατιώτας, ἀλλὰ καὶ ἐμπείρους μηχανικοὺς καὶ καλοὺς τεχνίτας· διότι αἱ οἰκίαι των κατασκευάζονται κωνοειδεῖς (ὡς τσατίρια) μὲ ὀδοὺς εὐθείας καὶ κανονικὰς, καὶ μὲ οἰκήματα καλῶς προφυλαγμένα ἀπὸ τὴν βροχὴν. Ἔχουσι ἀποθήκας διὰ τὰς τροφὰς των, οἰκήματα διὰ τοὺς ἐργάτας, στρατώνας διὰ τοὺς στρατιώτας, παλάτια διὰ τοὺς βασιλεῖς, ἰδιαίτερα δωμάτια διὰ τὰ αὐγά, τὰ ὅποια μέλλουσι νὰ γείνουσι ἐργάται, χωριστὰ μέρη ὅπου ἐναποθέτονται τὰ αὐγά, τὰ ὅποια θὰ γείνουσι οἱ στρατιώ-

ται — καὶ ἰδιαίτερον θάλαμον διὰ τὰ βασιλόπουλα. Οἱ βασιλεῖς, ὡς βλέπετε, ἔχουσι τὸ ξεχωριστὸν τοῦς ὄπου καὶ ἂν εὐρεθῶν.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι οἱ βασιλεῖς των δὲν εἶναι διαδοχικοί, ὅπως συμβαίνει μεταξὺ τῶν βασιλέων τῶν ἀνθρώπων, οὔτε τοὺς γεννᾷ τοιούτους ἡ βασίλισσα — ἀλλὰ τοὺς κατασκευάζει ὁ λαός· εἶναι λοιπὸν οἱ μύρμηκες οὗτοι συνταγματικὰ ἔθνη, οἱ δὲ βασιλεῖς των ἔργον τοῦ λαοῦ, — βασιλεῖς ἐλέφ λαοῦ.

Τοῦτο θὰ φανῇ βέβαια παράξενον εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀληθέστατον, ὡς θὰ ἴδῃτε εὐθέως.

Σᾶς εἶπα πρὸ ὀλίγου, ὅτι μόνον ἡ βασίλισσα τεκνογονεῖ, καὶ ἡ τεκνογονία της εἶναι πολὺ παράξενος ἀφοῦ μένει ἔγκυος, πίπτουσι τὰ πτερά της καὶ οἱ πόδες της καὶ ἄρχεται νὰ φουσακῆν καὶ νὰ γίνηται στρογγύλη, ἕως οὗ κατὰ τὴν ὥραν τῆς γέννας γίνεται μεγάλη ὡς ἔν πορτοκάλιον! οἱ ἐνασχοληθέντες εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μυρμηκῶν λέγουσι ὅτι πᾶσα βασίλισσα γεννᾷ 30 μυλλιοῦνια αὐγά κατ' ἔτος! Οἱ στρατιῶται τότε τροποῦσι τὸ κάλυμμα, τὸ ὅποιον περιτυλίσσει τὰ αὐγά καὶ αἱ τροφαὶ τὰ μεταφέρουσι μὲ προσοχὴν καὶ τὰ ἀποθέτουσι εἰς τὸν ὠρισμένον τῶν τόπον.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας εὐτυχήσουσι νὰ ὑπάγουσι εἰς τὸ πανεπιστήμιον θὰ ἀκούσουσι ἀπὸ τὸν κ. Μητροπούλου πλὴν ἐκτεταμένα περὶ τούτου· ἐγὼ μόνον περιορίζομαι ἐδῶ νὰ εἴπω τοῦτο μόνον, ὅτι ἀφοῦ βάλουσι τὰ αὐγά ταῦτα εἰς τὸν τόπον των, εἰς τὸν θάλαμον τὸν προδιωρισμένον διὰ τὰ βασιλόπουλα μεταχειρίζονται μεγαλειτέραν θερμότητα — ὄχι θερμότητα φωτιᾶς, ἀλλὰ τοῦ σώματός των· πολλὰι δηλαδὴ τροφαὶ περικυκλῶναι τὸ μέρος ἐκεῖνον καὶ τρόπον τινὰ κλωσσοῦσι τὰ αὐγά· εἰς τὰ δωμάτια, ὅπου μέλλουσι νὰ

γείνουσιν οἱ στρατιῶται, ὀλιγωτέραν, καὶ εἰς ἐκεῖνα διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ τροφούς ἀκόμη ὀλιγωτέραν· διὰ τῆς σοφῆς ταύτης προνοίας τοῦ Θεοῦ τὰ βασιλόπουλα γίνονται γόνιμα, τὰ ἄλλα δὲ ἄγονα, στεῖρα!

Οἱ πτωχοὶ, ἀφ' οὗ ἀναπτυχθούσιν, ἀναχωροῦσιν διὰ τὴν οὐκ ἐπιθυμητὴν ἀνάγκην, νέαν ἀποικίαν, οἱ δὲ λοιποὶ μεθ' ἐνὸς βασιλείως καὶ μιᾶς βασιλείσεως μένουσιν πρὸς περαιτέρω τεχνολογίαν.

Οἱ λευκοὶ μύρμηκες εἶναι πολὺ καταστρεπτικοὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὅποιον ἀπαντήσουσιν ἀγαποῦσιν δὲ τὸ σκότος καὶ κάμνουσιν τὰς ἐκδρομάς των τὴν νύκτα. Πολλάκις εἰσβάλλουσιν εἰς μέρη κατοικοῦμενα ἀπὸ ἀνθρώπων, ἐμβαίνουν εἰς οἰκίας τόσοσιν πολυπληθεῖς, ὥστε ὅλα τὰ μέρη γεμίζουσιν ἀπὸ αὐτῶν καὶ οἱ κάτοικοι ἀναγκάζονται νὰ σκηθῶσιν ἀπὸ τὰ στρώματά των διὰ τὴν μὴ πιγούσιν! τρώγουσιν δὲ ὄχι μόνον τὰ φαγίσματα, ἀλλὰ καὶ πανικὰ καὶ βιβλία καὶ δεῖ ἄλλα εὖρουσιν, ὥστε ἐπιφέρουσιν τελεῖαν καταστροφὴν! Εἶναι δὲ τόσοσιν ἐπιτήδιοι βιβλιοφάγοι, ὥστε τρώγουσιν μόνον τὰ φύλλα καὶ ἀφίνουσιν τὰ ἐξώφυλλα, ὅ δὲ δυστυχῆς ἰδιοκτῆτης εὕρσκει τὸ πρῶτ', δεῖ ἢ βιβλιοθήκην του συνίσταται μόνον ἀπὸ τὰ πινακία!

Οἱ λευκοὶ μύρμηκες ἔχουσιν ἀπείρους καὶ ποικίλους ἐχθρούς, ἰδίως δὲ τὰ πτηνὰ, τὰ ἔρπετά καὶ τὰς νυκτερίδας· ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς εὕρσκουσιν πολὺ νοστήσουσιν περιηγητῆς τις ἐπρόσφερέ ποτε εἰς ἓνα ἐντόπιον ἀφρικανὸν ὀλίγα ἀπὸ τὰ γλυκύσματα, τὰ ὅποια εἶχεν· ἀλλ' αὐτὸς μόνον τὰ ἐδοκίμασε, προτιμήσας νὰ γευματίσῃ μὲ λευκοὺς μύρμηκας!

Δὲν δύναμαι νὰ τελειώσω τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ μυρμηκῶν χωρὶς νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν εἰς δεῖ, περὶ αὐτῶν λέγει τὸ βιβλίον τῶν βιβλιῶν—ἢ Ἁγία Γραφή, διὰ τὴν παροτρύνῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν φιλεργίαν. «Ἔπαγε εἰς τὸν μύρμηκα, ὡς ὀκνηρὸν· παρατήρησον τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ γείνουσιν σοφός.» (Παροιμ. ζ'. 6.)



ΚΑΓΓΑΡΟΥ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώστῃ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» ἔχουσιν ἔμπροσθέν των τὴν εἰκονογραφίαν ἐνὸς

πολὺ περιέργου ζώου, τὸ ὅποιον κατοικεῖ τὰς ἐρήμους τῆς Ἀουστραλίας καὶ φέρει τὸ παράξενον ὄνομα Κ α γ γ α ρ ο ὦ.

Ἡ Καγγαροῦ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ζῶων τὰ ὅποια ἔχουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν των ἓνα μάρσπουον εἶτε σάκκον, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομαζοῦνται μ α ρ σ ο υ π ω τ ᾶ.

Ἐκτὸς τῶν ζῶων ὅσα γνωρίζομεν μόνον τὰ μάρσπουα ταῦτα γεννοῦσιν τὰ τέκνα των ἀ τ ε λ ῆ (ἄσωστα). Διὰ τοῦτο ἡ θεία Πρόνοια ἐπρομήθεισεν εἰς αὐτὰ τὸν σάκκον τοῦτον, διὰ τὴν νύκτα τὴν ζῶν των.

Ὁ σάκκος οὗτος καλύπτει ὅλην τὴν κοιλίαν καὶ εἰς αὐτὸν ἀνοικτὸς μόνον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ἐντὸς αὐτοῦ εὕρσκουσιν οἱ μαστοὶ (τὰ βουζιά) καὶ εἰς αὐτὸν πίπτουσιν τὰ νεογνά, εὐθὺς ἀφ' οὗ γεννηθούσιν, καὶ ἐκεῖ μέσα μένουσιν βουζιάνοντα ἕως ὅτου μεγαλώσουσιν ἄρκετὰ καὶ ἔμποροῦσιν νὰ τρέχουσιν. Εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ζώου φαίνονται αἱ κεφαλαὶ τῶν νεογνῶν τῆς Καγγαροῦ, τὰ ὅποια κοττάζουσιν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ σάκκου των μὲ περιέργειαν τὸν ἔξω κόσμον!

Ἄλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἀξέθουσιν τὰ μικρὰ καὶ ἐξέλθουσιν ἀπὸ τὸν σάκκον, πάλιν ὁ σάκκος αὐτὸς χρησιμεύει ὡς καταφύγιόν των ἐν καιρῷ κινδύνου καὶ ἀνάγκης. Διὰ τοῦτο ἡ θεία Πρόνοια ἐπροέβλεπε μὲ τὸ τοιοῦτον μέσον ὄχι μόνον τὰ θήλαα ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρρενα, διὰ τὴν νύκτα νὰ συμμερίζεται καὶ ὁ πατὴρ τῶν κόπων καὶ τῶν φροντίδων τῆς μητρὸς εἰς τὴν προφύλαξιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των. Ὅθεν ἀφ' οὗ τὰ μικρὰ μεγαλώσουσιν ἄρκετὰ, ὥστε νὰ ἔμποροῦσιν νὰ ἐξέρχωνται, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς κατάστασιν νὰ ζήσουσιν μόνον, ὅταν τύχῃ νὰ διατρέξουσιν κίνδυνον, ἐπειδὴ ὅλα δὲν χωροῦσιν εἰς τὸν σάκκον τῆς μητρὸς, μοιράζονται καὶ τὰ μὲν ἡμίση χώνονται εἰς τὸν σάκκον τῆς μητρὸς τὰ δὲ ἄλλα ἐμβαίνουν εἰς τὸν τοῦ πατρὸς, καὶ οὕτω μεταφέρονται ἀσφαλῶς ἐκτὸς τοῦ τόπου τοῦ κινδύνου.

Ἡ Καγγαροῦ εἶναι ζῶον τῆς διακεκαυμένης ζώνης καὶ ἀπαντᾷται, ὡς εἶπομεν, κυρίως μὲν εἰς τὰς ἐρήμους χώρας τῆς Ἀουστραλίας, συχνότατα δὲ εἰς τὴν μέσην καὶ νότιον Ἀμερικὴν καὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς παρὰ τὴν εἶναι δὲ ζῶον νυκτόβιον, σαρκοφάγον.

Ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν, τὰ ζῶα ταῦτα κατοικοῦσιν εἰς χώρας ξηρὰς καὶ ἀνόδρους, ἀναγκάζονται πρὸς εὕρσιν ὕδατος νὰ κάμνουσιν μακρυὰς ὁδοπορίας· πολλάκις περιπατοῦσιν δύο ἡμέρας πρὶν ἔμπορέσουσιν νὰ εὕρουσιν νερόν. Εἰς τοιαύτας ὁδοπορίας τὰ μικρὰ των, καὶ ὅταν ἀκόμη ἦναι ἄρκετὰ μεγάλα, δὲν θὰ ἔμποροῦσιν νὰ ἀνθέξουσιν καὶ θὰ ἀπέθνησκον προτοῦ νὰ εὕρουσιν τὸ ποθούμενον νερόν, ἂν ἡ θεία Πρόνοια δὲν οἰκονομοῦσε

καί τὴν ἀνάγκην ταύτην. Ἀφοῦ οὖτε νὰ ἔμβουν εἰς τοὺς σάκκους τῶν γονέων τῶν ἡμποροῦν, διότι εἶναι μεγάλα πλέον, οὔτε πάλιν νὰ ὀδοιπορήσων τόσο μακροῦν διάστημα, ἐχρηγήθη εἰς αὐτὰ οὐρὰ μακρὰ, μὲ τὴν ὁποίαν ἡμποροῦν νὰ πιάνονται ἀπὸ διάφορα πράγματα. Ὅταν δὲ εὐρεθοῦν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κίμουν τοιοῦτα μακροῦνὰ ταξείδια, ἢ καὶ ὅταν τὴν κίνδυνος καὶ βλέπουν εἶναι κατὰ ἄλλον τρόπον δὲν ἡμποροῦν νὰ τὸν διαφύγουν, πηδῶν εἰς τὴν βίχην τῶν γονέων τῶν, συλλαμβάνουν μὲ τὰς οὐράς τῶν τὴν οὐρὰν ἐκείνων, ἢ ὁποία ἐπίτηδες φέρεται πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τοιοῦτοτρόπως φέρονται ἀναπαιτικώτατα, ὡς ἐφ' ἀμάξης, ὅπου δὴποτε ἡ στοργὴ τῶν γονέων ἤθελε τὰ ὀδηγήσει.



Ἡ εἰκονογραφία αὕτη παριστᾷ τὴν Καγγαροῦ φέρουσαν τὰ τέκνα ἐπὶ τῆς βίχης τῆς.

Πόσον ἀγαθὸς καὶ πόσον προνοητικὸς ὁ Πλάστης τοῦ Σύμπαντος!

### ΑΣΚΗΣΙΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗ.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐρίσῃ τις μὲ ἀκρίθειαν πόση σωματικὴ ἀσκήσις εἶναι ἀναγκαῖα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, διὰ νὰ διατηρῇ τὰ ὄργανα εἰς καλὴν κατάστασιν. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος. Ἐκαστος πρέπει νὰ ἦναι αὐτὸς ὁ ἴδιος κριτὴς εἰς τὴν διατήρησιν τῆς υγιείας του. Διὰ νὰ πράττῃ τοῦτο μὲ ἀκρίθειαν καὶ ἀσφάλειαν πρέπει νὰ ἔχῃ γινῶσιν καλὴν τοῦ ἑαυτοῦ τι. Περὶ τούτου, ὅμως, ἡμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν χωρὶς ἀναφορὰν εἰς τὸ γένος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἐκτὸς τῶν πασχόντων, πρέπει νὰ δαπανῶσι τοῦλάχιστον δύο ὥρας πᾶσαν ἡμέραν εἰς τοιοῦτου εἶδους γύμνασιν, ὁποία θέλει ἀναγκάσει τοὺς μυῶνας τοῦ σώματος πρὸς υγιεινὴν ἐνέργειαν. Ἡ καθ' ἡμέραν πεῖρα ὀδηγουμένη ἀπὸ προσεκτικὴν σπουδὴν τῆς φυσιολο-

γίας κάμνει φανερόν ὅτι χωρὶς τοσαύτην γύμνασιν ὑγιὲς ἀνάπτυξις καὶ διατήρησις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος εἶναι ἀδύνατος. Ὁ κατάλληλος καιρὸς πρὸς γύμνασιν εἶναι τὸ πρωτὸ ἢ τὸ ἑσπέρας, οὐδέποτε ὅμως πρέπει νὰ ἐξέρχεται τις εἰς περίπατον ἢ νὰ κάμνῃ ἄλλην τινὰ σωματικὴν ἀσκήσιν, πρὶν ἢ παρέλθῃ τοῦλάχιστον μία ὥρα ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τραπέζης. Ἡ γύμνασις τῶν ἀδυνάτων πρέπει, ἀναμφιβόλως, νὰ ἦναι ἀνάλογος τῶν δυνάμεών των, καὶ ἀρμόζουσα εἰς τὴν σωματικὴν των κατάστασιν. Γενικῶς οἱ ἀδύνατοι κατὰ τὸ σῶμα καὶ οἱ γέροντες πρέπει ν' ἀπολαμβάνωσι περισσότερον ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς καὶ νέους καθαροῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ ἀναπαύσεως.

### ΤΕΚΝΩΝ ΥΠΑΚΟΗ.

Ὅποια ἀνεκλάλητος εὐλογία εἶναι αὕτη εἰς τὰ τέκνα! Ὅπόσον διαφυλακτικὸν τῆς εὐδαιμονίας καὶ προφυλακτικὸν ἀπὸ τῆς κακίας εἶναι τὸ νὰ διδαχθῇ τις εἰς τὴν νεαρωτάτην ἡλικίαν τοῦ τελείαν ὕπακοῆν! Τὰ τέκνα πρέπει νὰ μὴ διατάζου, οὐδὲ νὰ ἐρωτοῦν διατὶ, ἀλλ' ἀμέσως νὰ πράττουν πᾶν ὅ,τι ἡ μήτηρ τὰ προστάζει. Ὁ νέος κλάδος κάμπτει' εὐκόλως, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων χρόνων σκληρύνεται, καὶ τότε θραύεται πρὶν ἢ καμφθῇ. Μικρὰ εὐστάθεια ἀπὸ μέρος τῶν γονέων κατὰ πρῶτον θέλει ἐλευθερώσει αὐτοὺς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν λύπης. Ἐνῶ ἐπιμένουσιν ἀπαιτοῦντες ὕπακοῆν, πρέπει νὰ φροντίζου νὰ μὴ παροξύνου τὰ τέκνα, οὐδὲ ν' ἀναγκάζου αὐτὰ εἰς ἀνυποταξίαν διὰ παραλόγων καὶ ἀνοήτων διαταγῶν. Ὅταν δ' ἦναι ἀνάγκη νὰ τιμωρήσωσιν αὐτὰ, ὅς προσέχου νὰ πράττωσι τοῦτο οὐχὶ βίαιως καὶ μὲ ὀργὴν, ἀλλ' ὡς καθήκον.

### Ὁφέλιμοι κανόνες.

- 1) Μὴ ἀναβάλῃς διὰ τὴν κύριον τὸ ἔργον τῆς σήμερον.
- 2) Μὴ ἐπιφορτίζῃς τοὺς ἄλλους νὰ κάμωσι διὰ σὲ ὅ,τι σὺ αὐτὸς δύνασαι νὰ κάμῃς.
- 3) Μὴ ἐξοδεύῃς τὰ χρήματά σου πρὶν τὰ ἔχῃς εἰς τὰς χεῖράς σου.

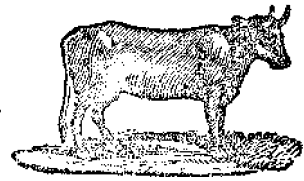
4) Μὴ ἀγοράζης πράγματα, τὰ ὅποια δὲν σὲ ἀναγκαιοῦν, διότι εἶναι εὐθηνά.

5) Ὅταν ἦσαι ὄργισμένος, μὴ ὀμῶναι πρὶν μετρήσης δέκα.



ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΩΨΟΥ ΣΠΟΥΔΗΣ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς σπουδῆς διαφέρουσι κατὰ τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀρχίσῃ· ὅταν ἦναι πρόωρος καὶ υπερβολικῆ, βλάπτει τὰς διανοητικὰς δυνάμεις. Εἶδα τέκνα πνευματώδη κυριευθέντα ἀπὸ φιλολογικὴν μανίαν ἀνδρομοσον εἰς τὴν ἡλικίαν των, καὶ ἐπρόδλεφα μὲ λύπην τὴν τύχην, ἣ ὅποια τὰ περιέμενον ὡσὺν τέρασι φαινόμενα κατ' ἀρχάς, καταντῶσιν ἡλίθια ἐπὶ τέλους. Τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καθιέρωσεν ἡ φύσις εἰς ἀσκήσιν τοῦ σώματος, καὶ ὅχι εἰς τὴν μελέτην, ἥτις ἀδυνατίζει καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀδύσησίν του. Ἡ φύσις δὲν δύναται χωρὶς βλάβην νὰ ἐνεργῇ συγχρόνως δύο ταχέας ἀναπτύξεις. Ὅπόταν ὁ νοῦς κλίνῃ εἰς τὸ ν' ἀξάνῃ παραπολὸ ταχέως, αἱ δυνάμεις τοῦ ἀναπτύσσονται πρόωρα, καὶ τότε τὸ παιδίον καταγίνεται εἰς τὴν σπουδὴν μὲ προσοχὴν ἀνάλογον τῆς ἀναπτύξεως ταύτης· ἀλλὰ τὸ σῶμα ὀπισθοδρομεῖ, ἐπειδὴ τὰ νεῦρα παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ συνεισφέρουν εἰς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ τὸ θυμὸν ἀπαυδᾷ, καὶ τέλος ἀποθνήσκει ἀπὸ τινος ἐπίδουλου ἀσθένειας. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι, ὅσοι ἀπαιτοῦν καὶ ἐνθαρρύνουν τὴν βεβιασμένην ταύτην σπουδὴν, μεταχειρίζονται τοὺς μαθητάς των ὡς τὰ φοιτὰ οἱ κηπουροὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦντες προφαντὰ, θυσιάζουν μερικὰ ὥστε τὰ ἐπίλοιπα νὰ ἐκβάλουν πρόωρα καρποὺς καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια πάντοτε εἶναι μᾶλλον ὀλιγόβια, καὶ καθ' ὅλα ὑποδεέστερα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅσα ὀριμάζουσι εἰς τὸν καιρὸν των.



ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ.

Ἐκ διαφόρων ἱστορικῶν τεμαχίων δυνάμεθα μετ' ἀραλείας νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῆς κατασκευῆς τοῦ βουτύρου δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ ὅτε εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅτε εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἀλλ' ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι παρέλαβον αὐτὴν παρὰ τῶν Σκυθῶν, τῶν Θρακῶν καὶ τῶν Φοινίκων· οἱ δὲ δεύτεροι παρὰ τῶν Γερμανῶν. Φαίνεται, λέγει, ὁ Βέκμαν, ὅτι ἀφ' ἑμαῶν τὴν τέχνην νὰ τὸν κατασκευάζουσι, τὸν μετεχειρίζοντο μόνον ὡς χρίσμα εἰς τὰ λουτρά των καὶ ἰδίως ὡς ἱατρικόν. Εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ συγγράμματα τοῦ Γαληνοῦ ἢ ἄλλων ἱατρῶν δὲν ἀναφέρεται τὸ βούτυρον ὡς τροφή, ἔν καὶ πολλάκις γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς χρησίμου πρὸς ἄλλους σκοποὺς. Ἐπίσης οὐδεμίαν μνείαν γίνεται περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν γραφάντων περὶ γεωργικῆς, ἔν καὶ πραγματεύονται μὲ ἀκριβείαν περὶ γάλακτος, τυροῦ καὶ ἐλαίου. Τοῦτο εὐκόλως δύναται νὰ αἰτιολογηθῇ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ἀποκλειστικῶς τὸ ἔλαιον, ὅπως τὴν σήμερον τὸ βούτυρον ὀλίγιστα μεταχειρίζονται εἰς τὴν Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν, τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ὅταν ἤχημαζεν ἡ εἰδωλολατρεία τὸ βούτυρον, φαίνεται, ὅτι ἤτο πολὺ σπάνιον. Μνεία γίνεται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν περὶ δῶρα τινὸς ἐκ βουτύρου τοσοῦτον μεγάλου, ὥστε ἀνὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ μεταφέρῃ καὶ τὸ ὅποιν ἐθεωρεῖτο μεγάλης ἀξίας δῶρον.

Ποῖος τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ἀπὸ τίνος γάλα κατασκευάσθη κατὰ πρῶτον τὸ βούτυρον; ἀπὸ τῆς ἀγελάδος, τῆς προβατίνας, ἢ τῆς αἰγός;

Αἱ ἀπορίαι γίνονται διὰ τῆς ἀεργίας·

Αἱ κακουργίαι δὲ ἐπειτα διὰ τῆς ἀπορίας.

Ἡ φύσις ἢ κακεντρεχῆς δράττουσα ἐξουσίας,

τὰς συμφορὰς ἐργάζεται πάντοτε δημοσίαις.

Ὅταν τιμᾷ ὁ Ἥγμων τὰς ἐναρέτους πράξεις,

ὁ Κόσμος ὅλος τὸν τιμᾷ καὶ πᾶς ἀνθρώπων τάξις.

Τιμὴ ἐτησίαις συνδρομῆς τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων

Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους . . . . . λεπ. 50.

Διὰ τοὺς ἐν Ἐξωτερῇ . . . . . ἀρ. 1.1.

Διὰ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἐν γένει . . . . . " 3.